

De spotter.

Het vliegtuig was een Russische kist
uit 1985.

Johan had het uitgevist
en wij vonden het allemaal prachtig.
Niemand van ons spotte
of dacht dat hij ons bedotte.

De kist passeerde op honderd meter.
Wij de neus strak tegen het hek:
dan zag je alles nog beter.
En Johan, die werd helemaal gek.
Begon warempel Russisch te praten
en had het zelf niet eens in de gaten.

Dan vloog de kist de hemel in
het koude Rusland tegemoet.
En wij, tegen beter weten in,
brachten het beest een warme groet.
Johan noteerde de koude feiten.
Zo heeft ieder zijn kwaliteiten.

De volgende dag stond het nieuws in de krant
dat de kist motorpech had gehad
en vroegtijdig was geland
aan de rand van onze stad.
De foto toonde de kist wat schuin
geplant in Johans achtertuin.

En Johan belde enthousiast
en vertelde opgewekt
over zijn onverwachte gast
en ging over in Russisch dialect.
Wij hingen op en wilden niet weten.
Wij hebben toen wél hem voor gek versleten.

Het is één ding om spotter te zijn
en zaken goed te observeren -
achter een hek en op eigen terrein
en als ze snel passeren.
Maar op ons eigen lapje groen
hoort niemand interessant te doen.

Johan Meesters, augustus 2014.